SVOBODA СВОБОДА

UKRAINIAN DAILY — УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК

Пам'ятаймо про Україну!

VOL. CII. No. 51. JERSEY CITY and NEW YORK, FRIDAY, MARCH 17, 1995. CENTS 50 ЦЕНТІВ ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК П'ЯТНИЦЯ, 17-го БЕРЕЗНЯ 1995 р. Ч. 51. РІК CII.

КОМПАРТІЯ УКРАЇНИ ОГОЛОСИЛА СЕБЕ ПРАВОНАСТУПНИЦЕЮ КПУ-КПСС

Київ (Р. Р.). — Тут 11-12-го березня відбувся 2-ий З'їзд Комуністичної Партії України. Відкриваючи з'їзд, лідер партії Петро Симоненко підкреслив, що КПУ виступає проти реформ, які здійснюються за рахунок народу і звинувачував керівництво України у сліпому виконанні вказівок міжнародних фінансових організацій, що, на його думку, і „привело до зубожіння народу України".

За словами Симоненка, КПУ прагне створення нової конституції, яка забезпечить якомога більше соціальних гарантій для населення.

Приймати конституцію доцільно шляхом всенародного референдуму, на який водночас винести питання про державну символіку і відновлення союзу братських народів. Комуністи активно працювали над програмою побудови соціалізму, збереження рад і відродження Союзу, сказав лідер КПУ. До науково-теоретичного центру партії надійшло понад 10,000 пропозицій щодо проєкту програми. Програма передбачає ліквідацію президентури, передачу влади робітникам, відновлення контролі над господарською діяльністю, відродження на добровільних засадах союзу суверенних соціялістичних держав. Досягнути цих цілей комуністи плянують через масові акції непокори, мітинги, страйки. В таких умовах парляментарна фракція комуністів зможе забезпечити відновлення соціялістичної форми господарювання та запровадити пріоритет державної власности на засоби виробництва.

Програму КПУ з'їзд ухвалив 12-го березня, затвердивши у програмі положення про надання російській мові статусу офіційної. Найгостріша дискусія, яка ледь не спричинила розкол у партії, виникла під час розгляду питання про мову, проте більшість делегатів проголосували на користь подальшій русифікації України. Із 390 делегатів „проти" голосування лише 82. Переважно це представники західніх областей, які у спільному зверненні до з'їзду твердили, що закріплення в програмі партії офіційного статусу для російської мови вкрай ускладнить діяльність КПУ в західніх областях України. Частина делегатів сприйняла це з обуренням. Зокрема, секретар кримського обкому партії назвав звернення опортуністичним. Щоб недопустити розколу, П. Симоненко вдруге поставив на голосування питання про мову. Перемогли русифікатори.

З'їзд ухвалив низку звернень, резолюцій та постанов, які узгоджуються з програмою КПУ і закликають населення до єдности.

Президент України Леонід Кучма надіслав з'їздові КПУ своє звернення, у якому пише, що в час, коли суспільство намагається перейти від адміністративно-командної економіки і авторитарно-бюрократичної системи до соціяльно орієнтованого ринку і демократичних форм розвитку держави, життя більшости громадян стало надзвичайно важким і ці страждання людські тяжким болем відгукуються в його душі, не даючи ні на хвилину забути про відповідальність за мільйони доль. Тому він, Президент, розуміє стурбованість різних партій, в тому числі й Комуністичної, за сьогоднішнє і майбутнє народу. „Але який головний висновок треба зробити з цього? Повернути назад, відродивши колишній Союз і систему суспільних відносин, чи все ж керуватися висновком, що історія повторень не знає, що порятунок лише у руху вперед?", — запитує Президент Л. Кучма і закликає делегатів з'їзду КПУ бути реалістами.

Головне стратегічне завдання Президент бачить у тому, щоб еволюційним шляхом, без насильства ввести українську спільноту в природноісторичні умови розвитку, надавши людям простір для здійснення своїх сил і здібностей. Тільки тоді народ буде життєздатним, а людина отримає шанс стати щасливою. Президент висловив певність, що в середовищі КПУ є чимало людей, здатних на плідну співпрацю з Президентом заради розбудови України.

Переобраний 12-го березня перший секретар ЦК КПУ П. Симоненко сказав на з'їзді, що комуністи готові до співпраці з Президентом лише на основі програми КПУ: „іти вперед, значить передати владу народові!" Вибори Президента Л. Кучми Симоненко назвав „прорахунком", засудив „Біловезьку змову" і висловив жаль, що „Україна стала сировинним придатком Заходу".

Кореспондент "Вечірнього Києва" Віктор Шуклін, який був у залі з'їзду, пише, що відразу ж опинився в недалекому минулому: „Те ж ритуальне дійство: вставання, сідання, плескання в долоні, овації, скандування, заклики, докори, погрози, червоні гасла, червоний прапор... профіль Ілліча на всю стіну, революційні пісні все тією ж 'тітчиною мовою'. В праці з'їзду брали участь керівники держави, народні депутати, працівники Кабінету Міністрів, директори підприємств, голови колгоспів. Сидів голова парляменту, якого і делегати і запрошені тепло називали 'наш Олександер Олександрович' ".

З'їзд ухвалив рішення, яким проголосив КПУ правонаступницею КПУ в складі КПСС, забороненої в серпні 1991 року, вніс відповідні зміни до статусу партії.

УРЯДОВЦІ ДІТЬМИ НЕ ТОРГУЮТЬ

Київ (Р. Р.). — У вівторок, 14-го березня представники львівської прокуратури та Служби Безпеки повідомили, що в справах торгівлі дітьми не виявлено жодних паперів підписаних урядовцями.

У цій скандальній справі вже затримано кількох осіб і слідство триває. Сенсаційна і неперевірена інформація про причетність деяких членів Уряду до торгівлі немовлятами використовується активістами УНА-УНСО в політичних цілях.

Спочатку у Львові депутат України Олег Вітович заявив, що бачив дотичний до цієї справи документ підписаний Віктором Пинзеником. Цю інформацію підхопила преса. Тепер О. Вітович пояснив, що документ, про який ідеться, він бачив у Львівській Обласній Раді два роки тому, точного змісту документу не пригадує і не певний чи має той документ якесь відношення до карної справи.

Існують розбіжності в справі договору

Київ (УНІАР). — На черговій пресовій конференції в Міністерстві Закордонних Справ України керівник управління інформації Юрій Сергеєв сказав, що парафувати документ не означає остаточно поставити всі крапки над „і" Процес переговорів триває і не виключає внесення змін, доповнень та уточнень до тексту загальнополітичного договору. Це було його вияснення на запити кореспондентів про неоднозначну оцінку російськими офіційними чинниками договору про дружбу, партнерство і співробітництво між Україною і Російською Федерацією.

Неоднозначно оцінюють парафований документ і в Україні. Однак Ю. Сергеєв підкреслив, що широкомаштабний договір має рамовий характер. Питання національних меншин, культурної спадщини та вирішення проблем Чорноморської фльоти точніше мають бути врегульовані окремими угодами, над якими продовжують працю групи експертів.

Що ж до заяви міністра оборони РФ Павла Грачова, у якій він зауважує, що українська сторона виступає проти базування у Севастополі фльоти Росії, то Ю. Сергеєв зазначив, що П. Грачов, як представник однієї із сторін, має право на заяву. Одначе сказав Ю. Сергеєв коментувати документ до його підписання і ратифікації ВР не коректно і навіть шкідливо.

Українська делеґація відвідала Данію

Київ (Р. Р.). — Тут у понеділок, 13-го березня, українське радіо повідомило, що Президент України Леонід Кучма на чолі урядової делеґації відвідав Копенгаґен, столицю Данії, де 6-12-го березня відбулася зустріч на найвищому рівні в питаннях соціяльного розвитку. Участь взяли делеґації 130 країн світу. Українська делеґація взяла участь у заключному етапі зустрічі 11-12-го березня. До її складу увійшли: міністер закордонних справ Геннадій Удовенко, голова Адміністрації Президента Дмитро Табачник, віцепрем'єр-міністер Іван Кирас та міністер праці Михайло Каскевич.

На цій зустрічі, яка стала найбільшим в історії форумом з питань соціяльного розвитку, виступив Президент Л. Кучма, який зазначив, що перебудова економіки України потребує міжнародної підтримки. За його словами, головним завданням держав, що виникли на терені колишнього СССР, є прийняття нових орієнтирів у політиці та економіці. На шляху від тоталітаризму до демократії, від централізації до ринку перед Україною також стоїть завдання відродити свою національну самобутність, об'єднати суспільство навколо загальної ідеї, консолідуватися як нації. Міжнародна допомога потрібна для сприяння швидшій інтеграції у світову економіку. Кризовий стан економіки України гальмує зусилля, спрямовані на пом'якшення наслідків чорнобильської трагедії, екологічних проблем, гальмує повернення і влаштування депортованих народів. Багатобільйонних витрат потребують ліквідація ядерної зброї та конверсія військово-промислового комплексу України. Все це приводить до різкого зниження життєвого рівня, безробіття та туги за минулим

Президент України наголосив, що новий підхід до проблем міжнародного соціяльного розвитку, який вимагатиме стратегії розв'язання соціяльних питань у майбутньому тисячолітті, вимагає створення якісно нового партнерства.

У Копенгаґені Президент Кучма зустрівся з генеральним секретарем ООН Бутросом Бутросом-Ґолі, президентами Туреччини, Франції, Фінляндії, Азербайджану, ПАР, Естонії та Латвії, а також з еміром Кувайту, віцепрезидентом ЗСА Албертом Ґором, з прем'єр-міністром Росії Віктором Чорномирдіним, прем'єр-міністром Молдови та іншими керівниками. А. Гор просив Л. Кучму підтримати пропозицію ЗСА щодо продовження дії Договору про нерозповсюдження ядерної зброї (ДНЯЗ). На думку Л. Гора, становище України в цьому питанні багато важитиме з огляду на ратифікацію нею

(Закінчення на стор. 3)

Нюйоркські республіканці підтримують Р. Дола

Ню Йорк. — За ініціятивою сенатора Алфонса Д'Амато, нюйоркські республіканці підтримали кандидатуру лідера сенатської більшости Роберта Дола, який має намір кандидувати на президента ЗСА в 1996 році.

Газета „Ню Йорк Таймс" підкреслює ту підкісну обставину, що республіканці на всіх рівнях влади виявили одна ково позитивне наставлення до кандидатури Р. Дола. Винятком був тільки посадник Ню Йорку Рудолф Джуліяні, який покищо не визначив своїх політичних симпатій.

Немалою мірою одностайності серед законодавців і політичних діячів посприяли двомісячні зусилля А. Д'Амато, який весь цей час переконував, що нюйоркці, задемонструвавши єдину волю, можуть розраховувати, що їхній голос згодом буде почутий на загально-крайовому рівні.

Кореспондент „Ню Йорк Таймс" Кевін Сек вважає, що на вибір кандидата у даному випадку вплинули тактичні міркування — мовляв, лідер сенатської більшости може досягнути у передвиборчому змаганні більшого успіху, ніж його менш відомі суперники-республіканці.

Посадник Ню Йорку Р. Джуліяні, пояснюючи власне становище, сказав, що ще не мав часу думати над цим питанням. Однак політичні спостерігачі знають, що справа не тільки у часі. Республіканець Р. Джуліяні, який очолює адміністрацію міста з виразною демократичною, ліберальною орієнтацією, перебуває в непевності. З одного боку, його оточують законодавці, для яких ніякий кандидат-республіканець не підходить з ідеологічних міркувань. З другого боку, Р. Джуліяні залежить від Олбані, де крісло губернатора займяв республіканець і республіканцям належить більшість місць у верхній палаті стейтової леґіслятури. Обставини ускладнюються ще й тим, що під час минулорічних губернаторських виборів Р. Джуліяні не підтримав однопартійця Джорджа Патакі, віддавши свій голос демократові Маріо Квомо, а той програв.

Церемонія підтримки Р. Дола відбулася в готелі „Мангеттен", де був присутній гебернатор Дж. Патакі, а відтак повторилася в Олбані. Лідер більшости у верхній палаті стейтової леґіслятури Джозеф Бруно заявив, що всі 34 його однопартійці віддали свої голоси Р. Долові. Ця перемога, на думку коментаторів, свідчить, крім усього, про все більший вплив сенатора А. Д'Амато на політичне життя республіканських структур Ню Йорку.

ТОВАРИСЬКИЙ ВЕЧІР У ЧИКАҐО

Чикаґо. — Місцевий 12-ий Відділ Українського Золотого Хреста влаштовує традиційний товариський вечір „з оселедцем", який відбудеться у суботу, 25-го березня, в залі Культурного Осередку, 2247 Чикаґо аве захід. Початок о год. 6-ій вечора. Виступатимуть: З. Маринець, Б. і Н. Кісілі, В. Коцюруба. У програмі також виграші, бінґо, буфет. Дохід призначено на осередки Суспільної Служби в Україні. Вступ-даток — 15 дол. від особи.

ЗБОРИ ПРАВОСЛАВНОЇ КРЕДИТІВКИ В НЮ ЙОРКУ

Ню Йорк.—Українська Православна Федеральна Кредитова Кооператива влаштовує Загальні річні збори кооперативи, які відбудуться тут у неділю, 26-го березня, у великій залі УНДому, 142 Друга аве. Початок о год. 2-ій по полудні.

ЗБОРИ НЮЙОРКСЬКОГО ВІДДІЛУ ОУА „САМОПОМІЧ"

Ню Йорк.—Управа Відділу ОУА „Самопоміч" в Ню Йорку влаштовує Річні загальні збори Відділу, які відбудуться тут у суботу, 25-го березня, в домівці товариства, 98 Друга аве. Початок о год. 2-ій по полудні.

БІЛИЙ ДІМ ЗАБЛЬОКУВАВ КОНТРАКТ „КОНОКО" З ІРАНОМ

Вашінґтон. — -ники Білого Дому повідомили, що президент Билл Клінтон прийняв рішення заблькувати угоду, підписану голляндською дочірньою фірмою великої американської компанії з урядом Ірану. Мова йде про розробку іранських нафтових родовищ, а відповідну угоду з іранцями підписала фірма, зареєстрована в Голляндії, але належить вона до велетенської нафтової корпорації „Коноко", головне бюро знаходиться у Тексасі.

Як пояснив журналістам пресовий секретар президента Майкл МекКеррі, Б. Клінтон вважає, що згаданий контракт шкодить його спробам тиснути на Іран як на країну, що підтримує міжнародний тероризм і таємно здійснює власну ядер-ну програму. Ні про які нормальні взаємини не можна говорити, поки Іран не змінить свою нецивілізовану поведінку,— сказав М. МекКеррі.

Агентство Ассошіейтед Пресс підкреслює, що підписаний „Коноко" контракт — це перший договір американських нафтовиків з іранцями від 1979 року, коли ЗСА припинили торговельні стосунки з цією країною у зв'язку зі захопленням американської амбасади в Теграні "вартовими ісламської революції" аятолли Хомейні.

Білий Дім в даному випадку бере під увагу ту обставину, що підприємницька політика „Коноко" суперечить державній політиці ЗСА, спрямованій на міжнародну ізоляцію Ірану. На думку М. МекКеррі, „дозволити американським фірмам фінансувати або розвивати нафтові родовища Ірану означало б посилювати виробничу потужність цієї країни і поліпшувати її економічне та фінансове становище".

Газета „Ню Йорк Таймс" інформує, що угода з іранцями викликала також гостру критику з боку членів ради директорів компанії „Дюпонт", який, у свою чергу, підлягає „Коноко".

ПИСАНКИ В МЕНОР КОЛЕДЖІ

Філядельфія.—Студійний Осередок Української Культури Менор Джуніор Коледжу влаштовує продаж українських писанок, мистецьких виробів, великоднього печива, закусок у неділю, 26-го березня, від год. 12-ої до 5-ої по полудні. Відбудеться висвітлення фільму. Вступ—2 дол. для дорослих, 50 ц. для дітей. Число телефону для додаткових інформацій (215) 885-2360.

У СВІТІ

В РАМКАХ своєї першої близькосхідньої візити прем'єр-міністер Великобританії Джан Мейджор відвідав палестинську автономію і мав переговори з її лідером Ясіром Арафатом. Дж. Мейджор підкреслив, що Англія завжди підтримувала палестинців у різних ділянках мирного життя — від вишколу палестинської поліції до відновлення господарських об'єктів. Я. Арафат високо оцінив ролю Европейського союзу і зокрема Великобританії у спробах досягнути успіху в палестинсько-ізраїльських переговорах.

В ІРАКУ неуспіхом закінчилася чергова спроба антисаддамівського державного перевороту. Згідно з пляном змовників, діями яких керував генерал Вафік Самараї, курдські формації мали заатакувати 5-ий корпус іракської армії на півночі країни, а на півдні дії повстанців повинні були підтримати курди, очолювані Максудом Барзані. Однак коли бойовики змовників, а також опозиційні до Саддама Гуссейна члени Іракського національного конгресу виступили проти урядової піхотної дивізії, війська М. Барзані не прийшли їм на допомогу.

БОЙОВА РАКЕТА, вистрілена зі штурмового літака Су-25, який здійснював тренувальний лет, вийшла з-під контролі залоги і вибухнула всього 200 метрів від житлових будинків селища Архангельське і чотири кілометри від Нововоронезької атомової електростанції. Обурені мешканці Архангельського звернулися до обласної адміністрації і військового командування з вимогою негайно припинити бойовий ракетний вишкіл над цією територією. Губернатор Воронезької области Александр Ковальов в офіційному листі до уряду Росії і міністерства оборони пропонує зовсім закрити військовий полігон поблизу атомової станції. Він підкреслює, що збудувати небезпечний військовий об'єкт у цьому місці могли лише безвідповідальні, байдужі до життя людей урядовці.

ЩЕ МОСКВА не встигла заспокоїтися після вбивства відомого тележурналіста Владіслава Лістьєва, як у вівторок, 14-го березня, невідомі злочинці застрілили президента російського Союзу підприємців Олега Звєрєва. Крім того, він займав пост генерального директора акціонерного товариства „Інтератлантік". Союз підприємців виступив зі заявою, в якій висловлює протест проти все вищої хвилі злочинства в Росії. Московські газети стверджують, що в останні три роки не минає тижня, щоб список жертв не поповнився наступним відомим ім'ям.

НІМЕЦЬКИМИ МІСТАМИ прокотилася чергова хвиля підпалів різних турецьких представництв. У Берліні екстремісти закидали пляшками з вогненною сумішшю турецьке туристичне бюро і воно повністю згоріло. Відбулися подібні напади на турецькі торговельні і культурні представництва в Дортмунді, Дуйсбургу і Бонні. На місцях злочинних акцій поліція знову знайшла листівки, підписані „Національно-визвольним фронтом Курдистану".

ВІДОМИЙ РОСІЙСЬКИЙ письменник Віктор Астафьєв заявив, що „Красноярская Газета", спекулюючи на складних часах і тяжкому становищі в країні, „вдається до політиканства найнижчого ґатунку, усіма злими силами сприяючи дестабілізації у суспільстві". На думку В. Астафьєва, названа газета у своїй провокативній діяльності дістає підтримку від багатьох інших екстремістичних видань, передусім від відомої своїми проімперськими поглядами газети „Завтра", яка „проповідує насилля, обіцяє близький державний переворот і зміну влади". В. Астафьєв закликав уряд змусити „Красноярскую Газету" дотримуватися етичних норм, які існують у цивілізованих державах.

В АМЕРИЦІ

У ПОНЕДІЛОК, 13-ГО БЕРЕЗНЯ, Президент Билл Клінтон запросив до Білого Дому цілий ряд визначних громадських провідників і науковців, які представляли міжрасову мозаїку, щоб засягнути їхніх думок відносно дії сприяння меншинам, деякі програми якої республіканці намагаються зліквідувати. Крім того Президент побоюється, що це спірне питання республіканці можуть ужити, як засіб в наступних виборах, що може спричинити розкол в країні.

НОРМАН ТАҐАРД СТАВ першим американським астронавтом, який був одним із залоги російського космічного корабля „Союз", запущеного у космос минулого вівтірка, 14-го березня, із Байконурського космічного центру в Казахстані. Метою цієї спільної місії — дістатися до російської космічної станції „Мір" на тримісячне науково-дослідницьке перебування.Д-р Н.Таґард і його товариші російські космонавти підполковник Владімир Дежуров та інженер Ґенаді Стрєганов будуть замінені новою американсько-російською залогою, яка має прибути до станції „Мір" американською космічною ракетою „Атлантис" у червні.

СКАНДАЛИ ТА СКАНДАЛИКИ безперервно переслідують членів Уряду президента Билла Клінтона. Останньою причиною став Генрі Сіснерос, секретар Департаменту житлового будівництва і розбудови міст.Йому закидають неправдомовність членам ФБІ під час перевірки, потрібної для призначення на таке високе урядове становище. Тепер справу передано в руки спеціяльного прокурора, якого вимагала генеральний прокуратор ЗСА Дженет Ріно. Г.Сіснерос не визнав за собою будь-якої вини, а на пресовій конференції підкреслив, що не буде покищо резиґнувати зі свого становища.

ДОЩІ ТА ПОВЕНІ В КАЛІФОРНІЇ, як вже повідомлялося, спричинили смерть понад десяток осіб і матеріяльних втрат на приблизно 2 біл. дол. У підрахунки мабуть включено і втрати урожаю ранніх весняних плодів, але не включено втрат пов'язаних із можливою неспроможністю в недалекому майбутньому зібрати не ушкоджені плоди та доставити їх до ринку збуту. Справа в тому, що міґраційні робітники-збирачі, вигнані повінню зі своїх тимчасових пристановищ ,не мають де дітись і відходять в інші околиці в пошуку за працею.А це на думку місцевих рільників створить дуже невідрадну ситуацію.

Українці вшанують сенатора М. МакКоннелла

Іст Гановер, Н.Дж.—Тут у неділю, 26-го березня, в готелі Рамада українська громада вшанує сенатора Мича МакКоннелла, республіканця із стейту Кентакі, який тісно співпрацює з українсько-американськими інформаційними бюрами у Вашінґтоні над створенням політики, яка протиставить прихильникам імперіялістичної політики Росії у Конґресі, Державному департаменті та засобах масової інформації. Під керівництвом сенатора МакКоннелла Сенат ЗСА вперше публічно зареєстрував свою опозицію проти політики Росії. Як голова Комісії Сенату у справах міжнародних зв'язків, сенатор запропонував законодавство, яке ґарантує Україні повноцінне положення з Росією в одержанні фінансової допомоги від ЗСА.

Вищезгадана імпреза почнеться о год.3-ій по полудні. Вступ — 50 дол. від особи. Імена спонзорів, які пожертвують 200 дол., буде поміщено у програмі прийняття. За дальшими інформаціями слід звертатися на число (201) 386-5622. Чеки проситься виписувати на "McConnell for Senate Committee'96".

Л. Кучма вів сесією в Копенгаґені

Київ (Р. Р.). — Тут у понеділок, 13-го березня, в Міністерстві Закордонних Справ відбулася конференція, присвячена одноденному перебуванню в столиці України російського амбасадора з особливих доручень Юрія Дубініна, який прибув у рамках підготови до приїзду в Україну президента Росії Бориса Єльцина.

Член колеґії МЗС Володимир Хандогій, який очолює Управління міжнародних організацій розповів про участь української делеґації у копенгаґенській зустрічі на вищому рівні у справах соціяльного розвитку та про ухвалену програму дій. Президента Кучму на цьому світовому форумі сприйняли дуже добре і навіть доручили йому головувати в останній день праці.

В. Хандогій також повідомив, що перший заступник міністра закордонних справ Борис Тарасюк провів зустрічі з японськими керівниками з метою підготови візити до Японії Президента Л. Кучми.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

FOUNDED 1893

Svoboda (ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays, and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302.

Svoboda: (201) 434-0237 UNA: (201) 451-2200

Бюро УНС у Вашінгтоні: (202) 347-UNAW; (202) 347-8631 (факс.)

Передплата на рік $55.00, на півроку-$32.00, на 3 місяці-$17.00.
Для членів УНСоюзу $30.00 річно. За кожну зміну адреси-$1.00.
Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

Second Class Postage paid at Jersey City, N.J.

Місце для ідеалу

Навіть у наші неспокійні, мало узгоджені з критеріями вищої істини часи конче мусить зберігатися місце для ідеалу. Без нього народ — не народ, і людина — не людина. Хоч така вимога зовсім не означає нехтування матеріяльними потребами. Навпаки, їхню підставовість, підставову першість годі заперечити. Але першість і вищість — не те саме. Людина їсть, щоб жити, а не живе, щоб їсти. У розвинутому, стабільному суспільстві вище і нижче не є антагоністами, те і друге має своє поле впливу і свої форми вияву, перебуває на відповідних сходинках у ієрархії загальнолюдських вартостей. Кожна нижча сходинка служить кожній вищій. Разом з тим ще нема підстав стверджувати, що десь у якійсь „передовій" країні матеріялізм, наситившись сам собою, поступився місцем перед духовістю — ні, духовість завжди була і завжди буде швидше ідеалом, ніж дійсністю, однак саме цей ідеал і дає життю, в тому числі й матеріяльному, перспективу і сенс.

Та у спільнотах збурених, переходових, коли докорінно змінюється соціяльний устрій, коли стара господарча стистема вже майже вмерла, а нова ще не народилася, матеріялізм затоплює все довкола, як весняна вода — й то грубий, вульгарний, цинічний. І є тільки одна рада — найбільш майстерними державницькими руками і розумами збити міцну кладку і якнайшвидше перевести народ на другий берег, тобто до більш справедливої соціяльно-політичної формації, де невдовзі все стане на своє місце, де кожна сходинка в матеріяльному бутті, в суспільній свідомості, в культурі і моралі, в духові набуде свого питомого значення.

Україна щойно будує цю кладку і покищо, слава Богу, українці вірять у „майстерні руки" свого вищого державного проводу. Згідно з вислідами останнього опитування, проведеного в українській столиці громадсько-науковим фондом „Українська перспектива", найбільша кількість киян, 28 відсотків, довіряє Президентові Леонідові Кучмі і його політиці реформ. В той самий час урядові довіряють лише 4 відсотки, а не довіряють понад 65 відсотків.

Особливо тішить та обставина, що опитані громадяни столиці не приймають принципу „мета виправдує засоби", тобто є такої думки, що через згадану кладку слід переводити не по-большевицьки, і навіть не по-піночетівськи, а так, щоб при цьому не втрачалася ні національна, ні людська гідність. Вийнятково характеристичним є цей вислід опитування: якби промосковським силам вдалося нав'язати Україні референдум щодо відновлення совєтської імперії, то 61 відсоток киян і сьогодні, не зважаючи на економічну розруху, на чергове протистояння владних гілок і на безплідну міжпартійну гризню, знову проголосували б за державну незалежність України.

Добре, зріле наставлення! Надійна підтримка президентові Л. Кучмі! Але чи зможе, чи схоче він спертися на неї? В якій мірі він особисто є незалежним і самостійним українцем? Адже від цього залежатиме, чи витримає український провідник шалений тиск з боку Москви, яка крок за кроком повертає собі вирішальні впливи в межах так званої Співдружности.

Не тільки радикальні, але навіть помірковані спостерігачі занепокоєні тим фактом, що російська делегація наполягла, а українська не виявила досить волі, щоб заперечити, і в українсько-російському договорі з попереднього речення про дотримання Росією "територіяльної цілісности і державної самостійности України" в остаточний варіянт тексту не увійшло слово „державної". Чи не може це в майбутньому стати фатальною помилкою занадто довірливих українських дипломатів?

Кладку для переходу до нової України будується. Але до якої — нової? Вже після парафування українсько-російського договору, після казахської зустрічі лідерів СНД Президент Л. Кучма висловився нерозважливо: „Національна ідея не виправдала себе, треба шукати іншої". Якої ж? Щоб Україна жила, щоб жила її мова, культура, її душа — за це пішли на смерть тисячі і сотні тисяч кращих її синів і дочок. Хіба їхня жертва не виправдала себе? Як і для попередніх поколінь, так і для нас сьогодні Україна продовжує світити нетьмяніючим ідеалом. Його недосяжність ще нічого не говорить проти самого ідеалу. Духовість, справедливість, Божа Правда ще ніде в світі не перемогли, але це не означає, що вони себе не виправдують.

Історія остерігає: всяка „інша" ідея в Україні врешті-решт виявляється ідеєю антинаціональною і антиукраїнською.

Ярослав Гайвас

НАУКА ЙДЕ В ЛІС

II

Кажуть, що міністром закордонних справ замість А. Козирєва має стати керівник закордонних секретних служб і „особого отделєния" Євген Примаков. Сергій Степашин, той, який керував погромами в Чечні, стане секретарем Ради безпеки, яка керує всіми розбійницькими починами, а фактичним командармом залишиться Павел Грачов, генерал, що у всьому виконував доручення Єльцина, навіть гарматами і танками „розв'язував" проблему попереднього парляменту (Білого дому), в наслідок чого згинули сотні людей, у більшості вибраних російським народом членів парляменту (попереднього).

А що ж буде з Єльциним? У Москві кажуть, що коли б йому тепер довелося кандидувати, то дістав би він не більше як 15-16 відсотків голосів, а популярність його далі падає. Державна дума своїми ухвалами далі зміцнює амнестійні ухвали, силою яких всі ті, що виступили проти Єльцина, і генерал Руцькой зі своїми співробітниками, і організатори подій жовтня 1993 року, яких посуджують у державній зраді і державному перевороті і які мали б заплатити за це головою, живуть у почестях, ходять вільно по вулицях і, очевидно, далі організовують змови та думають, як скинути Єльцина. Єльцин не сміє їх ні заарештувати, ні навіть торкнути, бо немає сумніву, що його вороги при помочі парляменту зразу випустили б їх на волю. А як же тримається Єльцин? Всі знають, що коли його поставлять у крайню біду, він ще раз вишле свого приятеля генерала Грачова з гарматами, танками й іншою найкращою зброєю, якої в Росії не бракує, хоч її розпродують генерали і високі достойники оборонної машини.

В російському житті і в опінії як провідної верстви російського народу, так і російського суспільства Єльцин перейшов велику еволюцію. Він почав свою кар'єру героєм, якого одні любили, інші шанували за прямолінійність та відвагу. Але поступово це переросло в трагедію, а тепер кінчається комедією. Російська преса, не лише в Москві і Петербурзі, але взагалі в Росії, подає постійно різні події з життя Єльцина, які звучать як анекдоти, а часто як неймовірна вигадка. З доручення президента Єльцина найближчі співробітники його — шеф особистої охорони генерал Алєксандер Коржаков і комендант Кремля Міхаїл Барсуков — намовляли генерального прокурора Алєксєя Казанніка, щоб той заперечував і порушував закони, ухвалені парляментом. Пізнавши докладніше оточення Єльцина в Кремлі, генеральний прокурор дослівно сказав: „Коли б у мене були такі дорадники, я б їм сказав: 'Тут є Бог, а ось тут поріг. Більше мені такі дорадники не потрібні'". А власне генерал Коржаков не відступає від Єльцина ні на крок,а Барсуков контролює всіх, що входять в контрольовану частину Кремля. Вони децидують, з ким Єльцин зустрічається, з ким і що говорить.

У згаданому вже виступі на форумі Федерального зібрання Єльцин говорив про важке становище і про різні дрібні речі. Найважливіші справи щодо Російської федерації він не порушував, але заявив, що війну в Чечні Росія повеле до переможного кінця, тобто до знищення Чечні і чеченського народу. Мало того, говорячи про потреби збройних сил Росії, він сказав, що треба докорінно реформувати армію і пристосувати її до льокальних війн. Тобто його наука про війну в Чечні надхнула його мріями про війни з іншими народами колишнього Совєтського Союзу, тільки що їх треба провадити краще. Такого його навчила війна у Чечні. Значить, наука пішла в ліс.

Російська армія завжди була „гарячою" темою для світової преси, а російським коментаторам було заборонено писати про неї критичні статті. Це мусіла бути „доблесна" армія, геніяльні генерали, над якими завжди витав далекозорий московський уряд, а в обличчі того всього тремтів світ. У війні проти маленької Чечні і її півторамільйонового населення це все тріснуло.

Ще ніколи російських генералів так не лаяли влада й громадяни Росії, ще ніколи не проганяли їх так з армії, як тепер, ще ніколи не посилали найкращих бойових генералів на працю в міністерство закордонних справ, як тепер зробили з генералом Громовим. Міністер оборони генерал Павел Грачов сказав, що ще деяких генералів та інших високих старшин каратимуть і усуватимуть. Його ні! Його, того що спричинив цю катастрофу, що обіцяв за кілька годин скінчити перемогою напад на Чечню, що замість три бригади, як він обіцював, вислав туди майже 50-тисячну армію, яка вже три місяці палить там селянські хати й летунськими бомбами вбиває жінок і дітей, ніхто рушити не може.

(Закінчення буде)

Володимир Барагура

ТАРАС ШЕВЧЕНКО — ЗАХИСНИК ЖИДІВ

В 1960 році появилася невелична, але вагома брошурка англійською мовою п.з. „Europ'es Freedom Fighter — Taras Shevchenko, 1814—1861".

Цей офіційний державний документ схвалений другою сесією 86-го Конгресу Палати Репрезентантів. Документ ч. 44 друкований урядовою друкарнею ЗСА, Вашінгтон, 1966.

На зворотній сторінці обкладинки в рамках подано резолюцію Палати Репрезентантів ч. 524 з 11-го травня 1960 року. Конгресмен Лесінські ляконічно з'ясував характеристику Тараса Шевченка, як видатного великого поета й борця за волю. Брошурка прикрашена портретом Шевченка з молодих років і цитатою англійською мовою:

„When will we receive our
Washington,
With a new and righteous law?
And receive him we will
someday...
Shevchenko"

Щойно після заспокоєння строгих вимог процедурального й правничого процесів урядові американські чинники могли дати дозвіл на публікацію цієї невеличкої брошурки, яка признала Шевченкові офіційний титул „Европейського борця за волю". Відомо, що завдяки наполегливій акції деяких російських та жидівських кіл Т. Шевченко вважався антисемітом, хоч на ділі поет у деяких своїх творах картав тільки цих жидів, які були на службі польських магнатів, які виїздили до Франції для розваги, а адміністрування своїми посілостями віддавали в руки жидів, які накладали на сільське населення непосильні податки, при чому вимагали високих оплат за ключі до церкви для відправлення Служби Божої, для вінчання, хрестин, похоронів.

Одночасно відомо було, що на терені корінної Росії та в більших містах при вході до парків були написи: „Собакам, солдатам і євреям вход запрещен".

Погроми жидів, які організувала царська адміністрація на терені України, проводили жандарми, зодягнені в козацькі уніформи, буцімто цю акцію виконують українці, хоч Україна була підневільною частиною Росії й власної жандармерії не мала.

* * *

Вступне слово до цієї брошурки написав проф. д-р Лев Добрянський, який був промотором її видання. Авторами окремих статтей є низка відомих шевченкознавців України та чужинців д-р Кларенс Меннінг з Колюмбійського університету, проф. Дмитро Дорошенко з Празького університету, д-р Юрій Бойко з Українського Вільного Університету, д-р Роман Смаль-Стоцький з Маркет університету, д-р Лука Мишуга.

В скороченні подаємо тільки хід думок статті авторства д-ра Р. Смаль-Стоцького „Тарас Шевченко й жиди".

Повернувшись на волю з забороною жити в Україні, Т. Шевченко нав'язав тісні взаємини з російськими ліберальними колами, які вважали його жертвою переслідувань царської влади. Поет став для українського суспільства героєм і мучеником.

З хвилиною одержання волі поет більше не повертався до минулого, а присвятив свою увагу сучасним проблемам. Він бував у домах і в сальонах князя Толстого, де зустрічався з представниками російської еліти — письменниками, мистцями, суспільними діячами, артистами, акторами, композиторами. Одночасно Шевченко бував теж у зв'язках з українською поступово-культурною елітою — Марком Вовчком, Кулішем, Гулаком-Артемовським, Костомаровим.

Основною проблемою дискусій цих кіл було питання емансипації невільників. До цих провідних емансипаційних кіл приєдналися теж групи пересічних людей, які соромилися за царські утиски. Вони змагали теж до рівноправних реформ усіх царських підданих, включно з жидами.

Але одночасно в російському журналі „Ілюстрації" велася пропаганда виеліміновувати жидів з участи в пропонованих реформах. Це викликало протидію поступових кіл, і незабаром Чернишевський випрацював протест проти антисемітизму. Цю ідею підтримали поступові кола, які виступили на захист неросійських націй, що жили на терені Росії. Не лише Шевченко, але й інші видатні українські громадяни, як П. Куліш, Костомарів, Марко Вовчок та багато інших поклали свої підписи за права жидів. Це була солідарна акція Української Громади, яка діяла на терені Росії.

Шевченко поклав свій підпис в обороні прав жидів, хоч був свідомий того, що царська жандармерія слідкуватиме за ним. І справді підпис Шевченка заалярмував жандармерію. Це було причиною поновного арешту поета під час його відвідин рідної землі, при чому співдіяли теж зааранжовані жандармерією провокатори, які засипували поета підступними питаннями й фальшивим рапортуванням.

В 1891 році появилася в Петербурзі книжка „Рускіє люді о евреях". Одначе незабаром це видання зникло — правдоподібно весь наклад викупив царський уряд. Залишився тільки один примірник у Британському музеї в Лондоні. В цій книжці було зібрання думок і плянів захисту громадянських прав жидівського населення, рівних із правами інших національностей у межах Росії — українців, поляків, німців, як теж різних професіоналістів — священиків, вояків, педагогів, дипломатів. До діячів, які підписали ці проєкти, належав теж Т. Шевченко.

При тому треба зазначити, що вислів „російські письменники" вказує не лише на письменників-росіян за національністю, але теж письменників інших національностей, на терені Росії.

Хоч насправді бувало рідко, щоб члени всіх національних груп письменників та інтелектуалів на території Росії виступали спільним фронтом, то в цьому випадку конечна була спільна дія обороняти права жидів та взагалі всіх національних груп та віровизнань в ім'я „святої волі" та „братерської любови".

Автор статті підкреслює ще один цікавий факт, а саме ставлення тодішньої Німеччини до жидів у порівнянні з гітлерівським райхом. Коли книжка „Рускіє люді" таємно зникла з обігу, мабуть, викуплена царським урядом, то тодішнє об'єднання всіх німецьких провінцій в одну цілість перевидало цю книжку німецькою мовою п.з. „Die Juden in Russland, Urkunden und Zeignisse Russischer Beherden und Autoriätten".

Сталося це в 1900 році...

Анатолій Гороховський

НОВИЙ ЕТАП В УКРАЇНСЬКО-АМЕРИКАНСЬКИХ ВІДНОСИНАХ

II

В той же час, нам відомо, що майже у всіх провідних американських компаніях, знаних у всьому світі, українці займають високі пости. Вони можуть представляти своєму керівництву саме Україну, сказати про неї тепле слово. В цьому є необхідність, адже мені не раз доводилося переконуватися в тому, що чимало великих підприємців ЗСА мають невиразну уяву про нашу країну, її потенціяльні можливості.

Окрім того, наші підприємці, економісти потребують кваліфікованих порад з боку своїх американських колег щодо того, як впроваджити ринкові відносини, передову технологію.

Мені приємно відзначити, що західня діяспора підтримує політику економічних реформ, започатковану Президентом України. Про це було заявлено керівництвом українських організацій в меморандумі, який був вручений Леонідові Кучмі під час зустрічі з ним у Ню Йорку.

У цьому документі накреслено шляхи співпраці і ми сподіваємося, що вона буде активно розвиватися у цьому році, році критично важливому для реформування нашої економіки.

А тепер хотів би відійти від проблем сьогодення для того, щоб запитати вас: що спонукало доктора медичних наук, письменника, державного діяча стати дипломатом? І чому саме амбасадором України в державі Ізраїль?

— Питання слушне, справді дипломатична праця — це новий поворот в моїй біографії. Пригадується, мені запропонували на вибір три країни, однак я дав згоду стати амбасадором України в державі Ізраїль. Вас цікавить, що мене туди потягнуло? Охоче відповім. Я вважав, що є три народи, з якими українці мали непрості відносини — це Україна — Росія, Україна — Польща та українсько-жидівські стосунки. Я вибрав Ізраїль і зробив це цілком свідомо, вважаючи, що своєю діяльністю зможу посприяти поліпшенню взаємовідносин між українцями та жидами.

Виходячи з цього, я, як амбасадор, всемірно допомагав Якову Сусленському, який очолює створене ним же Товариство єврейсько-українських зв'язків. Свою діяльність він почав ще тоді, коли не було незалежної України. Його ім'я опльовувалося в совєтській пресі, проти цієї мужньої людини були організовані провокації, в кінцевому підсумку його засудили і протягом багатьох років він перебував в одному з мордовських таборів разом із українськими політв'язнями.

З його ініціятиви відбулася перша конференція, за один стіл сіли українці та жиди, щоб обговорити шляхи поліпшення існуючих відносин. Яків Сусленський зібрав величезний матеріял про праведників-українців, які в роки Другої світової війни рятували жидів від фашистського геноциду.

Я неодноразово зустрічався з Я. Сусленським, у нас встановились з ним прекрасні особисті відносини.

І, нарешті, останнє питання. Мені видається, що політично-дипломатична діяльність може загубити у вашій особі талановитого письменника, творам якого належить окреме місце в сучасній українській літературі. А може я помиляюсь?

— Відверто скажу, що в даний час я цілком свідомо відмовився від літературної діяльности... Чому? А тому, що вирішив повністю віддатися служінню незалежній українській державі. В таку критичну годину я не можу працювати впівсили.

Один з моїх колег-письменників признався, що за три роки депутатської діяльности у Верховній Раді України він спромігся написати три романи. Я думаю, що це ганьба, адже ця людина не брала участи у підготові законів, потрібних народові, поставивши свої особисті інтереси вище державних.

Ще в Ізраїлі я задумав написати книжку про історичну долю українського народу, яка призначалася для західного читача, зокрема для американського. Встиг розробити детальний плян і навіть написав один розділ. А коли був призначений амбасадором у ЗСА, то перше, що я зробив, це повідомив одне з американських видавництв, що цієї книги не буде, адже не можу викроїти часу для її написання. Коли зміняться обставини, то тоді продовжу почату роботу...

Користуючись нагодою, хотів би звернутися до читачів „Свободи". Повинен відверто сказати, що високо ціную вклад часопису в справу духового визволення українського народу. Газета з такою відповідальною назвою повинна завжди бути на рівні високих вимог, які висуває час.

Я уважно читаю „Свободу", відзначаю кращі матеріяли. Хотів би побажати редакції урізноманітнювати інформацію, більше давати глибоких статтей про Україну, про те, чим вона сьогодні живе.

(Закінчення на стор. 3)

ЖИТТЯ І ЗНАННЯ
Редагує Лев Яцкевич

Цивілізації, засипані піском

Більшість людей переконана в тому, що економічна криза — це дитина технологічної доби. В дійсності вона почалася в глибокій давнині, через нещадну експлуатацію природи людиною та бунти природи проти людини. В наслідок цього бунту людина залишається щораз частіше без засобів до життя. Це, так би мовити, коротка історія загиблих цивілізацій, описана казково. Але дійсність — більш жорстока, ніж казка. Великі пустелі північної Африки та Близького Сходу становлять сьогодні цвинтарища понад десять цивілізацій, що колись цвіли на тих теренах розкішним квітом, аж поки не загинули у власному поросі. Ми маємо тут на увазі колишні рільничі шпихліри Греції, Риму, Єгипту та такі легендарні цивілізації, як Вавилон, Сумер, Туніс, Фінікія, півострів Синай, західня Сагара, Картагена та Персія.

Перська пустеля Нішапур, в якій, до речі, народився славний поет Омар Кгаєм, в часі походів Джінгісхана налічувала 15 мільйонів жителів. Сьогодні там живе не більше, ніж 15,000 людей. Колись на тому терені, розташованому поміж Керманом та Белюджістаном, спинився Олександер Македонський із своєю потужною армією. Сьогодні там немає ні одного села, ні одного поселення. Цю країну зуб часу перетворив у піщану пустелю.

Однією з клясичних цивілізацій дохристиянської доби було славне місто Картагена, прославлене в нашій літературі І. Котляревським в його „Енеїді". Коли стати на узгір'ї біля руїн Картагени, в Тунісі, можна бачити в уяві хвилясті лани збіжжя, тінисті оливкові гаї та виноградники.

Сьогодні не залишилося й сліду по тих чудово культивованих полях, вкритих грубою габою гарячого піску, що становили колись джерело багатства легендарної Картагени. Згідно з легендою, Картагена була заснована королевою Дідоною, що її мали виселити з левантійської Фінікії, для якої Картагена була впродовж довгого часу торговельною станицею на узбережжі Середземного моря. Це дало змогу Картагені не тільки збагатитися, але й усамостійнитися та почати суперництво з Римом. Це довело Картагену до війни з Римом, а радше до двох Пунійських війн, в яких Рим знищив її військову та торговельну фльоту та підтяв основу її торговельної переваги. Не маючи змоги торгувати, Картагена перейшла на рільничу господарку, яку вона розвинула до небувалих вершин. З цього виникнула третя Пунійська війна, в якій Картагена була докорінно знищена, до речі, тією самою зброєю, якою вона воювала з Римом, тобто плугом, яким римські легіонери заорали не тільки її квітучі поля, але й руїни самої Картагени.

Історія цивілізації Близького Сходу — це історія техніки наводнення, яку його мешканці запрягли до своєї рільничої колісниці, розпроваджуючи водними каналами цінну воду з недалеких річок до найменших клаптиків культивованої землі.

Але раз людська рука захитала природний баланс природи штучним наводненням, вона мусіла стояти постійно на сторожі свого твору і не дозволити, щоб природа взяла над ним верх. Це неначе конкордат, який зобов'язує обидві сторони. Недотримання умов цього конкордату з боку людини обертає найкращу зрошувальну систему на багновище та джерело комарів і жабуриння.

Ця ідея стала дійсністю з розвитком магометанізму, коли племена номадів (кочовиків) залляли північну Африку й знищили всі культивовані поля, природну основу їх існування (водні канали).

Вони бо не тільки лишили напризволяще широку мережу штучного наводнення, але в додатку вирубали майже всі ліси в теперішнім Альжирі, що правили за природну охорону урожайних полів проти вітрів та піску, унапрямлених на широкі лани полів з густою мережею зрошувальних каналів.

Мало того, гори, позбавлені лісів, змінюють докорінно екологію квітучих оаз, через унапрямлення опадів, але не вглиб землі, для підсилення водних резервів, а поверх землі, з якої вода сполікує урожайні шари культивованої землі.

В такий спосіб природа пімстилася на людині за її нещадну господарку природними ресурсами, притрусивши стародавні цивілізації грубим шаром нищівного піску.

Лікар-хірург Л. Домашевський

Народився д-р Любомир Домашевський 24-го вересня 1969 року в Чикаґо в родині д-ра Миколи та Катерини (з роду Гаврилків) Домашевських. Любко закінчив українську народню школу св. о. Миколая, а середню освіту здобув у Лейн Текнікал школі та одержав найвищі оцінки. Крім цього закінчив матурою Школу Українознавства та був ґрадуаційним промовцем і редактором пропам'ятної книги ґрадууючої кляси. Вищі студії з біології та хемії відбув на Іллинойському університеті, де належав до престижевих наукових товариств та здобув відзначення і нагороди.

Д-р Л. Домашевський

Під час третього року навчання був співзасновником Українсько-Американського Студентського Т-ва та організував культурні і наукові виставки на українські теми. Крім того, три роки підряд був членом управи університетської студентської громади.

Любко закінчив Іллинойський університет відмінником, в 1990 році був прийнятий на медичні студії в Лойола Стріч медичній школі та одержав повну стипендію від американського війська і був заприсяжений старшиною у ранзі лейтенанта другої кляси.

Під час своїх університетських студій був активний в українському житті, був членом управи Братства свв. Бориса і Гліба при парафії свв. Володимира і Ольги, був юнацьким виховником в Пласті та добровільно працював в Українському Національному Музеї. За свою працю в Пласті Любко одержав старшо-пластунське відзначення св. Юрія у бронзі.

В червні 1994 року він закінчив успішно медичні студії та одержав диплом доктора медицини та був прийнятий на хірургічну резидентуру в ранзі капітана при війську на Гаваях. Відбувши свою військову повинність, д-р Л. Домашевський думає дальше спеціялізуватися і працювати в хірургії.

Д-р Павло Пундій

Новий етап...

(Закінчення зі стор. 2)

Свобода — це одна з найбільших цінностей людства і то-му газета з такою назвою повинна втілювати дух українського народу, його прагнення до свободи.

Хочу побажати читачам газети щастя, процвітання, всього того, що повинна мати вільна і щаслива людина.

Амбасадор Ю. Щербак (справа) з автором інтерв'ю.

100-ліття від дня народження В. Авраменка

Де б мені не довелося побувати в різних місцях поселення українців, майже завжди при знайомстві питають: „Чи не родич ви того славного Авраменка?" Мушу заперечливо хитнути головою, вже не дивуючись, що слава про визначного митця танцю широко розійшлася по світі, що про нього пам'ятають не лише у діяспорі, але й в Україні.

Нарешті вдалося виконати й останню волю великого знавця народного танцю й традицій нашого народу. „Поховати мене на рідній землі, коли Україна стане незалежною державою", — заповів він. У селі Стеблів на Черкащині, у святому для кожного українця Шевченковому краї навіки упокоївся прах людини, котра майже півстоліття змушена була провести на еміґрації. Відтоді, як у 1920 році разом з театром Миколи Садовського і українською армією залишив батьківщину. Усі ці роки його славне ім'я замовчувалося у поневоленій Україні, але було широко відоме скрізь по світах, де жили українці. Де б не жив, Василь Авраменко усюди створював школу, ансамблі українського танцю, організував концерти, музичні свята.

Навіть серед полонених бійців Української Галицької Армії у Каліші (Польща) створив танцювальну школу і ансамбль, куди записалися майже всі стрільці, старшини і їх дружини з дітьми. Але повною мірою мрії неперевершеного знавця народного танцю здійснилися на американському континенті. 1927 року українська танцювальна школа і ансамбль Василя Авраменка з великим успіхом виступали на світовій виставці в Торонто, мистецтвом танцю репрезентуючи Україну.

Олександер Кошиць надхненно писав про Василя Авраменка, разом з яким виступав на сценах Канади і ЗСА: „Коли дивишся на його полум'яні танці, швидше б'ється українське серце, почуваєш, як немов виростають за плечима могутні крила національної гордости".

О. Александер Авраменко

Українська...

(Закінчення зі стор. 1)

ДНЯЗ у 1994 році. Міжнародна конференція з правного статусу ДНЯЗ відбудеться 17-го квітня в Ню Йорку. Віцепрезидент ЗСА також повідомив про можливість надання Україні американського кредиту для сільського господарства.

Президент Туреччини Сулейман Демірель запросив Л. Кучму відвідати Туреччину у зручний для нього час. Під час зустрічі керівники двох держав обговорили шляхи поглиблення співпраці в рамках Чорноморської асамблеї економічної співпраці, задля перетворення чорноморського басейну на зону миру.

Під час зустрічі з Чорномирдіним обговорено шляхи вирішення проблем заборгованости за енерґоносії, домовлено, що делеґації України і Росії зустрінуться у Москві 21-го березня для переговорів з приводу боргів. Л. Кучма висловив задоволення тим, що Міжнародний валютний фонд вирішив взяти участь у реструктуризації боргу України за російський ґаз і нафту. Щодо подвійного громадянства, сказав Президент України, то такого питання взагалі не існує. Про подвійне громадянство не може бути мови. Обговорено також питання про приїзд президента Росії Боріса Єльцина в Україну, який очікується ще в березні.

Зустріч у Коґенгаґені закінчилася в неділю, 12-го березня, опівночі, а 13-го березня українська делеґація повернулася до Києва.

ПОДЯКА

З волі Всевишнього 19-го лютого 1994 р. відійшла у вічність наша найдорожча МАМА, БАБУСЯ та ПРАБАБУСЯ

СВ. П.

МАРІЯ з МЕРЕНЮКІВ КУЗЬМА

ПОХОРОННІ відправи відбулися в домі покійної, в українській католицькій церкві св. Михаїла та історичному цвинтарі міста Коломиї, при численній участі української громади

ПАНАХИДИ по померлій відправлено:

в катедрі св. Юра у Львові

та в українських католицьких церквах:

Woonsocket — RI;
Baltimor — MD;
Hempstead — NY
Edmonton — Canada.

В пам'ять покійної пожертвували на Служби Божі:
Соня Прокопчук, д-р Мирослав Борбело, Ніна Коропей, д-р Осип Данко, Христя Карпевич, Аскольд Ганківський.

На УКРАЇНСЬКИЙ МУЗЕЙ в НЮ ЙОРКУ зложили:

по 50 дол. д-р Тарас та Іванка Ганушевські, д-р Омелян та Ірена Клюфас;
25 дол. Ніна Коропей.

Д-р БОГДАН КУЗЬМА пожертвував:

100 дол. на СОЮЗ УКРАЇНОК в Коломиї (Фонд Дітей-Сиріт);
500 дол. на будову української католицької катедри в Коломиї.

Щира подяка всім, що висловили співчуття особисто, письмово чи телефонічно.

В глибокому смутку залишилися:

син — д-р БОГДАН КУЗЬМА з родиною
дочка — ВІРА БІЛИНСЬКА з родиною.

УКРАЇНСЬКИЙ ХОР „ДУМКА"
в Ню Йорку
ділиться сумною вісткою з членством Хору та українською спільнотою, що довголітній приятель Хору

бл. п.
редактор
ІВАН КЕДРИН-РУДНИЦЬКИЙ

відійшов у вічність 4-го березня 1995 р.
Опечаленій родині висловлюємо глибокі співчуття.

УПРАВА ХОРУ

З життя Пластової Станиці в Баффало

У вільному світі, де лиш проживали українські пластуни, прийнявся гарний звичай, щоб 6-го січня, у Святий вечір, коли в Україні показується перша зірка, спільно або на самоті, запалити різдвяну свічечку і думками єднатися з усіми друзями, де б вони не були. Таку чудову ідею започаткувала знана пластова провідниця св. п. Цьопа Паліїв.

В 1976 році започаткувався ще інший звичай — згадувати в дні 12-го січня всіх українців, які страждали по московсько-большевицьких тюрмах в холодній Колимі, в концтаборах ҐУЛаґу, і тим єднанням солідаризуватися з ними. Це був День Солідарности.

8-го січня ц. р. по Св. Літургії, члени Пластової Станиці в одностроях , зійшли до великої шкільної залі, щоб разом з батьками пластової молоді, членами Пластприяту та гостями запалити Святвечірну свічечку, бо це вже четвертий рік на вільній і незалежній любій Україні український народ вільними устами в радості прославляє Бога, втішається свободою — волею! На залі затихло... і у темені заясніли горіючими язичками палаючі свічки. Їх багато у маленьких руках, а личка дитячі світяться щастям, тільки у старших помітно тремтять руки — вони линуть думками у давнину, а також згадують тих, що відійшли у Вічність. Старші пластунки ділились з усіма просфорою, а слідом за ними з освіченою звіздою в руках складав святочні побажання станичний пл. сен. Ярослав Пришляк.

Святочною програмою проводила гніздова, сестричка Ірена Ващак. Вона виголосила святочне слово. Вірші про Різдво і Новорічні побажання виголосили чітко напам'ять новачки Лариса Коновка, Катруся Мєцєяк, Ляна Хутко, Стефця Михайлів. По колядках „Небо і Земля" та Во Вифлеємі" з деклямаціями виступили сестри Таня Дзюба-Бравн і Дара та брати Данилко і Михась Ґаєр. Вірш „Різдво" Віри Вовк з умінням продеклямувала ст. пл. Мар'янка Якубовська.

Короткий пластовий обряд переходу до юнацтва перевели виховниці Ірена Ващак та Мар'янка Якубовська. З новацтва звільнено Катрусю Леван, Уляну Хойнацьку та Михася Ґаєра. Посвідки здобуття 2-ої проби вручено юначкам Катрусі Тютюнник та Марійці Берґеншток. За працю взірцевої виховниці на таборах та в станиці Крайова Пластова Старшина наділила 1-им Старшопластунським відзначенням з медалею св. Юрія в бронзі ст. пл. Мар'янку Якубовську.

Так було давно в Україні і так є тепер в новій дійсності. Пласт завжди втішався любов'ю, прихильністю, доброзичливістю та опікою серед української спільноти. У виховній праці для української молоді знаходилися люди, які не жаліли свого часу, не жаліли праці рук. Так виростали пластові табори та оселі, так закріплювались морально й матеріяльно пластові доми. За багаторічну діяльність на терені пластової станиці, а особливо за розбудову оселі „Новий Сокіл" Крайова Пластова Старшина наділила Грамотою Вдячности Володимира Бурду, Марка Левана, Михайла Вокера, Ігора Перейму та Юрія Грещишина. За працю у відновї пластової домівки вислови подяки та „Многії Літа" прийняли Володимир Бурда, Дозьо Пришляк, Ігор Перейма, Володимир Ганицький, Роман Сало та Юрій Грещишин.

29-го січня ц. р. відбулась Св. Літургія з Панахидою за св. п. Строго Лева та померлих членів пластової станиці. Проф. Северин Левицький — Сірий Лев був керманичем Пласту в часі розвою та найбільших переслідувань ворожою владою. Він став символом єдности пластового Руху у світі. Помер 30-го січня 1962 року в Лякавана біля Баффало. Після Панахиди зійшлися до пластової домівки батьки пластунів, члени Пластприяту та гості разом з дітьми. На стінах відновленої домівки пишались великі портрети засновника Пласту д-ра О. Тисовського, проф. Івана Чмоли та Начального Пластуна Сірого Лева. Ці полотна — то праця покійного мистця пластуна Мар'яна Борачка, які подарувала станиці його дружина Ярослава. Станичний пл. сен. Ярослав Пришляк зложив щиру подяку. Численно прибулі гості оглядали цікаві знімки із пластового життя, яких було декілька десятків. Працівникам, які довели до приємного стану пластові приміщення, присутні вдруге відспівали „Многая Літа".

До успішної проведеної праці пл. станиці треба зачислити висилку в Україну майже двох тисяч книжок, які по смерті проф. Мечислави Ганицької передав її племінник Володимир Ганицький. Книжки до бібліотек Харкова, Луганського та Донецького спрямував Український Допомоговий Канадський Комітет.

В днях 31-го січня та 1-го лютого українська громада жила під враженням приїзду до Баффало першого Президента вільної України Леоніда Кравчука. На його честь у вівторок відбувся урочистий бенкет з українською громадою, а в середу рано, о год.8:45 екс-президент Л. Кравчук перед відлетом до Ню Йорку відвідав пластову домівку. В цій приємній зустрічі взяли участь старші пластуни та члени сеніорату. Станичний висловив подяку екс. президентові Л. Кравчукові за його державницьке ставлення у віднові пластової організації в Україні, при цьому вручив йому книжку пера Сірого Лева — „Пласт" та ювілейну книжечку про „Новий Сокіл".

Стискаючи руку першого Президента, станичний згадав: „Казали наші сусіди воріженьки, що „нє било, нєма і нє бєньдзє жадней України", а москалики-совєтчики, — „що маєте шаравари, чоботи, пийте самогонку... от і вам Україна"... А Господь дав, і ми, українці, діждалися, і маємо вільну, незалежну Україну, маємо першого українського Президента". Леонід Кравчук, перший президент вільної Української держави, сердечно усміхнувся, складаючи свій підпис у пам'ятну пластову книгу.

Невдовзі засвітить сонечко, зазеленіють ліси й поля і „Новий Сокіл" гоститиме пластунів зі станиць Чикаґо, Дітройту. Клівленду й Рочестеру на окружному Святі Весни. Запрошуємо і чекаємо!

Братчик Славко

Подяка

З Волі Всевишнього несподівано відійшла від нас 14го грудня 1994 р. наша найдорожча Дружина, Мама, Бабуня, Сестра й Тітка

✝ бл. п. Іванна Шкафаровська ✝

Цією дорогою родина дякує всім нашим приятелям, знайомим і друзям які знайшли час і так численно прибули на похоронні відправи й розрадили нас в хвилинах нашого тяжкого горя.

Особливо складаємо найщиріше спасибі нашому другові й сусідові Корнилові Бабякові й його дружині Евгенії які не відступали від нас у тяжких невимовних хвилинах нашого болю та потішали й розраджували. Також спасибі Василеві Рудикові, Іванові й Христині Бойко, та Peter and Anne Marie Trent за їхню допомогу.

Спеціяльно дякуємо нашому о. Парахові І. Міджакові й о. Мітратові І. Терлецькому за відправи в похоронному заведенні а від так в церкві св. Архистратига Михаїла. Дякуємо Петрові Ґанкевичові за похоронні співи під час св. Літургії, дириґентові др. О. Сохановi й хорові за відспівання Панахиди. Дякуємо о. Монсіньорові Сквілерові за відправу Панахиди й запечатування гробу на цвинтарі св. Духа. Дякуємо пані Дучинській-Черко яка полагодила усі справи пов'язані з похороном.

За прощальні слова дякуємо Поручникові Крайової Управи УПА Л. Футалі, від УККА В. Микулі, від Школи Українознавства О. Кулинич, за зворушливий вірш І. Ковалик-Берґер, а на цвинтарі в ім. Сестрицтва пані Періг котра додала грудку землі на могилу покійної з під могили Тараса Шевченка в Каневі й на тризні Я. Кулиничеві. За підготовку тризни дякуємо Л. Неґерсмит.

За квіти на свіжу могилу дякуємо Олі Тхорик з родиною, Татяні Худолій, др. Юрієві Худолій з родиною, Михайлові й Стефанії Рудик, Павлови і Доротеї Шкафаровський, Софії, Іванові і Евгенії Макогон, Джойс Лацніх, робітникам Golden State Porcelain, робітникам і адміністрації шпиталю св. Івана в Йонкерсі, ветеранам УПА, робітникам I.C.M. Artists, Школі Українознавства, і членам Спілки Української Молоді.

Дякуємо всім жертводавцям на Служби Божі передано нам і замовлені особисто, жертви на різні церковні потреби, і за жертви крови в ім. покійної Іванни в шпиталі св. Івана в Йонкерсі. Щире спасибі всім отцям-парохам за їхні відправи в 40-ий день смерти.

На **Церкву св. Михаїла** в Йонкерсі $775
На **Церкву св. Андрія** в Гамптонбурґу $140
На **Церкву св. Николая** в Бруклині $150

На **Прес Фонд Байройтської Пропам'ятної Книги** пожертвували:
По $50 Ліліянна й Алікс Худолій, Віктор й Авей Форленза . . . . **Разом $100**

На **бібліотеку Середньої Школи Йорктавн Гайтс** пожертвували Іван і Надія Гамілтон **$35**

На **Фонд Дітям / жертвам Чорнобиля** (передано др. О. Козіцькому) пожертвували:
$528 Робітники шпиталю св. Івана в Йонкерсі **по $100** Борис Макаренко, Святослав Макаренко, Ігор Макаренко з родинами, Володимир й Емілія Щур **по $50** Петро Шкафаровський з родиною, панство Артюхов **по $25** Оля, Стефан, Адя й Никола Рудик, Корнило і Евгенія Бабяк, Остап Винник, Микола Грицковян, Борис Балабан, Петро й Марія Русинко, Лев й Олена Футала, Осип й Анна Дашко, Howard Westervelt, Михайло й Стефанія Рудик, Стефан і Тамара Палилик, Володимир й Анна Козіцький, Андрій і Анна Стахів, Осип і Анна Щур, **по $20** Анна Бабяк, Ярослав й Анна Гайда, панство Михаляк, Михайло й Анна Барна, Ірина Іванчишин, Теодор і Стефанія Рибак, Корнило й Ніна Ступак **$15** Орест і Ґеня Благий **по $10** Богдан і Володимира Вітюк, Михайло й Розалія Лотоцький, Марія Форошовська, Люба Бабяк, Павло й Дороті Шкафаровський, Теодор й Єлисавета Боднар, М. Іванів, А. Джіяніні . . . . **Разом $1,613**

На **Український Консулят в Ню Йорку** пожертвували:
$150 др. Орест і Марія Козіцький **$100** Петро Шкафаровський з родиною **по $50** Стефан, Стефанія і Александра Шкафаровський, Оля й Стефан Рудик, Любомир й Олександра Щур, Любомир й Оксана Кулинич, Петро й Анастазія Вариха, **$30** Іван М. Тхорик **по $25** Теодор Коцур, Володимир й Анна Козіцький, Андрій і Анна Стахів, др. Мирон і Христина Чучман, Юрій і Леся Геймур, Стефан Гаврилюк, Семен й Іванна Ревак, Роман і Леся Козіцький, Андрій і Дарія Горбачевський, Михайло й Стефанія Зварич, Святослав і Ґізеля Коцибала, Роман і Марія Глушко, Богдан Ковалик, Ярослав і Дарія Горбачевський **по $20** Ярослав і Марія Кіцюк, Йосафат і Розалія Дудар, Корнило й Евгенія Бабяк, Анна Бабяк, Ярослав й Ірена Вариха, Петро й Оля Кулинич, Роман й Анна Боднар, Михайло Терлецький, Дмитро Івасютин, Микола й Евгенія Вітенко, Ольга Мілян, Василь Іванчишин, Михайло Ковальчик, Стефан Марциняк, Марія Ференс, Дмитро Возняк, Олекса Слойка, Анна Босяк, ОЖОЧССУ Відділ Йонкерс, Володимир і Марія Кульчицький, Ярослав і Леся Палилик, Микола й Стефанія Чорний **$10** Ірина Грейо . . . . **Разом $1,330**

На **будинок в Моршині для Інвалідів УПА** пожертвували:
$100 Евгенія Бабій і др. Адріян і Анна Клюфас **$82** робітники фірми Mikasa **по $50** Петро Шкафаровський з родиною, панство Сиґіда, родина Еванс, Зенон, Дозя й Вікторія Кріслатий, Брус і Ліса Бранкато **по $30** Ігор Кріслатий, панство Спорняк **по $25** Оля й Стефан Рудик, Юрій і Аня Петренко, Василь і Марія Закотиря **по $20** Семен і Ева Вариха, панство Сенко, панство Кобасяр, Стефан і Андрея Вариха, Марія Івасютин з родиною **$10** Irene Holbeck . . . . **Разом $677**

В кінці дякуємо редакторам Свободи й Ukrainian Weekly за поміщення посмертних згадок в газетах.

Ми щиро вдячні всім рідним, друзям і знайомим, що взяли участь у жалібних відправах та разом з нами попращали покійну Іванну в останню дорогу. Нехай Всемогутній нагородить Вас усіх своїми ласками.

муж	Петро
доньки	Оля з мужем Стефаном Рудиком
	Ліліянна з мужем Аліксом Худолієм
син	Стефан з дружиною Стефанією
внуки	Адріянна, Никола й Александра

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНС

П'ЯТНИЦЯ, 24-го БЕРЕЗНЯ 1995р.
Йонкерс, Н.Й. Загальні збори 8-го Відд. УНСоюзу „Подільська Січ" відбудуться о год. 7:30 веч. в домі СУМА 331 Pallisades Ave.,Yonkers, NY.— Секр.

НЕДІЛЯ, 26-го БЕРЕЗНЯ 1995 р.
Клифтон Гайтс, Па. Річні загальні збори 128-го Відд. УНСоюзу Т-ва ім. Т. Шевченка відбудуться о год. 11:30 перед полуднем в приміщенні української католицької церкви свв. Петра і Павла, 100 Пенн вул., Клифтон Гайтс. Просимо всіх членів обов'язково взяти участь. — Управа Відділу.

SUNDAY, 26 MARCH 1995.
Newark, N.J. The annual meeting of Branch #371, Zaporozka Sitch, will take place at 1:00 PM in the basement meeting room of St. John the Baptist Ukrainian Church, Sandford & Ivy Streets. All branch members are requested to attend. The agenda includes an update on UNA and local branch activities, election of branch executives and review of suggestions to increase our membership. For additional information call Jarema Rakoczy at(201) 428-1091.

Обладнання університету в Чернівцях

Під час мого перебування в Чернівцях літом 1993 року, ми спільно з д-ром А. Романюком з Оттави відбули зустріч з проф. В. Костишином, ректором Чернівецького Державного Університету. На цій зустрічі ректор підкреслював потребу друкарні і іншого технічного обладнання для університету, щоб було можливо друкувати відповідні книжки для студентів і взагалі для молоді. Без підручників в українській мові тяжко завести українську мову по школах. Проф. Романюк і я пообіцяли допомогти в цій справі, і розділили це так, що проф. Романюк займеться збіркою на комп'ютери і копіярки, а М. Суховерський буде збирати на друкарське приладдя.

Повернувшися до Келовни, Б. К., я написав заклик, подаючи ціль нашої збірки, і розіслав до знайомих і філій УНО в західній Канаді. Також я відвідав особисто Ванкувер, Верно, Едмонтон і Ріджайну. Було відкрите окреме конто у Valley First Credit Union під назвою „University of Chernivts Fund", куди складалися всі пожертви на цю ціль. Я попросив Ярослава Білака з Торонто до адміністрування збірки і закуплення друкарні. З економічних причин, було рішено купувати друкарню в Канаді через підприємство П. Баєра. Ми дотримувалися слідуючої процедури. Ректор Костишин повідомляв про найбільш потрібне і побажане обладнання; Петро Баєр приготовляв відповідні машини і передавав рахунок Я. Білакові, який перевіряв обладнання і висилав мені копію рахунку; я висилав гроші на ім'я Я. Білака, який розраховувався з П. Баєром.

До грудня 1994 року наша збірка досягла 72,935 кан дол. З цієї суми було виплачено слідуючі фонди: за згодою ректора В. Костишина вислано проф. Романюкові на його прохання 5,000 дол. на закуплення комп'ютерів для університету. Закуплено і вислано факс і комп'ютер для Центру Буковинознавства при Чернівецькому Університеті — 5,683 дол. У червні ректор Костишин вислав з Чернівців до Торонто завідуючого технічною апаратурою Ковальського для того, щоб він ознайомився з друкарськими машинами, наміченими для університету. Фонд заплатив за перебування Ковальського в Торонто 1,200 дол. Дотепер витрачено на пошту, копіювання, телефони, факси і пресу 668 дол. Друкарські машини і папір для друкарні вже в дорозі і за них заплачено 58,300 дол. Очікую остаточний рахунок від Я. Білака. Отже дотепер витрачено зі збірки 70,851 дол, а в касі лишається 2,084 дол.

Додаю список жертводавців і щиро дякую всім за їхні щедрі пожертви. Список жертводавців на закуплення друкарні і обладнання для Чернівецького університету: 39,000 дол. — родина Суховерських (Канада і Австралія); 11,313 дол. — В. Сулима (Мт. Вернон, Ваш.); по 5,000 дол. — Д. і М. Тодосійчук (Едмонтон), Українське Національне Об'єднання (Ванкувер); по 2,500 дол. — Українське Об'єднання Вернон, В. К.), Українська Буковинська Громада (Торонто); по 1,000 дол. — Дарія Бродгед (Гамилтон), В. і Ю. Федейко (Келовна, Б. К.), М. Кузів (Келовна, Б. К.), д-р П. і А. Стельмащук; по 500 дол. — і. Ґорецький (Вайт Рок, Б. К.), Фундація Козяків (Едмонтон), д-р М. Небелюк (Торонто), д-р Надія і Р. Попіль (Келовна, Б. К.); 268 дол. — Р. і О. Федорів (Брюер, Ме.); 250 дол. — Корнель Филипчук професійна корпорація (Едмонтон); 200 дол. — М. Федущак (Келовна, Б. К.); 129 дол. — д-р Б. Шебунчак (Ню Джерзі); 100 дол. — В. Катрюк (Монтреаль), В. і В. Кунда, Осипа Моргард, М. Наконечний, П. Славнич (усі з Едмонтону), О. і М. Соляр (Келовна, Б. К.), Українська Стрілецька Громада (Едмонтон); по 50 дол. — М. і Є. Свинарчук (Келовна, Б. К.); по 25 дол. — І. і Д. Гайдук (Ст. Катаринс, ОН). Разом — 72,935 дол.

Залишається ще одна машина, щоб доповнити виряд друкарні, а саме машина для оправлення книжок, яка коштуватиме від 6 до 7,000 дол. Якщо ми цієї машини не зможемо купити, університет мусітиме звертатися до приватної фірми і це на протязі часу коштуватиме багато дорожче. Не сміємо забувати, що без української книжки і української школи тяжко домагатися українськоі мови... Кладім підвалини для виховання молодого свідомого українського покоління. Ці наші жертви нехай будуть пам'ятником для всіх тих, що боролися і пожертвували своє життя за волю України!

Тому звертаюся до всіх українців доброї волі, щоб допомогти щирими датками докінчити справу обладнання Державного Університету в Чернівцях.

Чеки можна виставляти на „University of Chernivtsi Fund" і висилати на мою адресу: 1414 Nelson Place, Kelomna, B. C. VIY 9H4, або просто до Valley First Credit Union, 2395 Drive, Kelowna, V. C. V1W 3X7. За всі датки наперед сердечно дякую від Фонду Обладнання Університету в Чернівцях.

Микола Суховерський

СИМФЕРОПІЛЬ. — Тут відбулися вибори голови кримського парляменту та керівників постійних комісій. В першому турі 6-го березня нікого не було обрано. Таємним голосуванням у другому турі 9-го березня керівником кримського парляменту знову обрано Сергія Цекова. Після консультацій у фракціях, кримські депутати обрали вісім керівників парляментарних постійних комісій, чотири з яких обіймали ці пости в попередньому складі Верховної Ради Автономної Республіки Крим. Серед обраних є Василь Шпилькін, Володимир Жуков, Рефат Чубаров, Михайло Бистров, Юрій Зирянов, Ленур Арифов, Юрій Подкопаєв, Геннадій Решетніков.

ДО ВСІХ ЧЛЕНІВ УНСоюзу

Пригадуємо, що вкладки за забезпеченеві грамоти є платні на 1-ий день місяця, а не при кінці.

Просимо своєю точною вплатою допомогти секретареві вашого Відділу на час розчислитися за збірку вкладок до Головної Канцелярії.

Головна Канцелярія УНСоюзу